

Kako provesti u život istinu u ljubavi?

“Naprotiv, provodimo u život istinu u ljubavi i tako učinimo da sve uraste u njega koji je Glava, u Krista ...” (Ef 4:15)

Riječi zapisane u Pavlovoj poslanici crkvi u Efezu vjerojatno negdje sredinom prvog stoljeća, postavljaju pred svakog vjernika koji ozbiljno nastoji razvijati i održavati osoban odnos s Bogom vrlo važno pitanje. Kakav je naš odnos prema isitini, a kakav prema ljubavi?

Vjerujem da će veliki broj evanđeoskih vjernika na ljestvici prioriteta uvijek ljubav staviti ispred istine. U izboru između te dvije vrline, često ćemo se okrenuti ljubavi koja pokriva mnoge grijehe čekajući pritom neko posebno Božje djelovanje koje će očitovati istinu u konkretnoj životnoj situaciji u obitelji, crkvi, poslu ili međusobnoj interakciji. Čini se kako smo spremniji pokazati ljubav koju često koristimo kao izgovor za nezamjeranje našoj okolini, dok istina nerijetko mora ustupiti pred pragmatizmom i kulturom nezamjeranja u koju je duboko uronjeno naše društvo. Međutim, čini se kako je krajnja posljedica takvog stava površnost međusobnih odnosa i odsutnost onih sastojaka koji bi kršćansku Crkva zaista učinili stupom i podlogom istine.

Postoji dakako i druga krajnost prema kojoj je istina opravdanje za osobne obračune, samopravednost i ponos. Nerijetko surećemo evanđeoske vjernike koji u ime istine čine poprilično štete drugima, a ponekad i samima sebi. Zanimajući biblijsku pouku koja nas potiču na opraštanje dužnicima našim, okretanje drugog obraza, davanje časti jedan drugome, itd., nerijetko si zatvaramo (ili možda zazidamo!) vrata dublje spoznaje i prisnosti s našim Stvoriteljem. Božje kraljevstvo u takvim situacijama trpi štetu, jer se stječe dojam da se crkve i njihovi članovi ni po čemu bitnom ne razlikuju od običnih organizacija. Nemilosrdno rešetanje drugih surovom istinom može rezultirati punjenjem duhovnih groblja, umjesto izgradnjom i jačanjem Božjeg kraljevstva.

Na kraju, kako se postaviti spram navedene dileme? Što je važnije, istina ili ljubav? Je li riječ o pravoj ili pak umjetno stvorenoj dilemi? Pavao nas potiče da u svakodnevnom životu nit vodilja našeg djelovanja bude istina. Međutim, pogonsko gorivo istine uvijek mora biti iskrena i nehinjena ljubav, jer je riječ o neodvojivim sastojcima kršćanskog življenja. Sama istina bez ljubavi zna biti prilično okrutna i nemilosrdna, jer istina boli, zar ne? S druge strane, ljubav bez istine (pre)često služi kao izgovor za moralnu i duhovnu mlitavost, prijetvornost i licemjerje. Stoga je istinu potrebno inspirirati ljubavlju, a ljubav naciljati prema istini. Izvjesno je kako je ispravan i mudar spoj tih dvaju sastojaka u svakodnevnim situacijama nužan za plodonosan i uravnotežen vjernički život i služenje u današnjem, duhovno i moralno uzburkanom vremenu.

Mr. sc. Vedran Đulabić, tajnik EPC RH